

Тесие, Андре — Tessier, André — французски музикологъ, род. 8 март. 1886 в Парижъ, училъ при Ром. Роланъ и Андре Пиро въ Сорбоната, секретаръ на французското музиколожко дружество, и редакторъ-секретаръ на Revue de musicologie. Писалъ: „Куперенъ“ (1925), „Музикални предсказания“, „Музикален антикваръ“ и множество статии въ специалнитъ списания.

Теситура, фр. tessiture — е този редъ отъ тонове, който най-добре подхожда на единъ гласъ, и където той (гласътъ) се движи най-лесно и удобно. Т-та не указва сама по себе на вида на гласа: единъ теноровъ гласъ може да пѣе ноти отъ теситурата на баритона — запазвайки теноровия тембъръ — безъ, разбира се, да бжде баритонъ.

Тесто, лат. testo — се нарича разказвачътъ, чиято партия е винаги речитативно написана. Въ евангелиитъ текстове той се нарича евангелистъ.

Тесторе, Карло Джузепе — Testore, Carlo Giuseppe — виденъ строителъ на цигулки, род. 1690, умр. 1715, ученикъ на Гранцино; отъ неговитъ инструменти се ценятъ особено, чели и басы. Неговитъ синове Карло Антонио и Пиетро Антонио също сж правили цигулки, но тѣ сж подражание на Гварниериевитъ.

Тестудо, лат. testudo — нѣкогашно име на лютната у италиянцитъ.

Тетрахордъ — сж наричали древнитъ елини редъ отъ 4 последователни диатонични степени. Споредъ мѣстото на полутона, по което тѣ се различаватъ единъ отъ другъ. Т-итѣ биватъ: дорийски — $\begin{smallmatrix} e & f & g & a \\ 1 & 1 & 1 & \end{smallmatrix}$, фригийски — $\begin{smallmatrix} d & e & f & g \\ 1 & 1 & 1 & 1/2 \end{smallmatrix}$

и лидийски — $\begin{smallmatrix} c & d & e & f \\ 1 & 1 & 1 & 1/2 \end{smallmatrix}$ Т-тѣ е слу-

жилъ у гърцитѣ като основа за образуване на октавнитъ видове. Учението за Т-та се е запазило и презъ срѣдновѣковието.

Тибиа, лат. tibia — 1) латинското име на древногрѣцкия аулусъ (гл. т.), 2) единъ флейтовъ инструментъ, направенъ отъ кости (tibia), 3) при модернитъ английски органи — свирка — бурдонъ, съ силно налѣгане.

Тибо, Анри — Thiebaut, Henri — белгийски компонистъ, род. 4 февр. 1865 въ Шербекъ при Брюкселъ, училъ въ родния си градъ, билъ отначало музикаленъ критикъ, рж-ководилъ единъ женски хоръ, 1896 основана въ Брюкселъ едно музикално училище, което се развива въ висше училище „Institut des hautes études musicales et dramatiques“, писалъ оркестрови творби, хорови и солови пѣсни.

Тибо, Жакъ — Thibaud, Jacques — виденъ французски виолонистъ, род. 27 септ. 1880 год. въ Бордо, възпитаникъ на Парижката консерватория; концертиралъ съ много голѣми успѣхъ въ Франция и чужбина, като — съ свършенството на техниката и изяществото на изпълнението — заема мѣсто между първитъ цигулковии виртуози на съвременността; членъ е на известното трио — заедно съ Корто и Казалсъ, и е инспекторъ на цигулковитѣ класове въ „École normale de musique“ въ Парижъ, дето има и постоянно си мѣстожителство.

Тибо, Жанъ Батистъ — Thibaut, Jean Baptiste — калугеръ отъ августинския орденъ, писалъ върху историята на нотописъта — „Музикалната нотация, нейния произходъ и нейното развитие“ (1912), „Византийска произходъ на невматова нотация въ латинската църква“ (1907).

Тиерсо, Жанъ Батистъ Елизе Жулиенъ — Tiersot, Jean-Baptiste Elisée Julien — французски музикологъ, род. 5 юлий 1857 въ Бургъ, ученикъ на Парижката консерватория (Саваръ, Цезаръ Франкъ и Масне), 1883 год. — втори, 1909 г. — първи библиотекаръ на консерваторията. — Най-важни трудове: „История на народната пѣсенъ въ Франция“ (1889) — едно капитално съчинение, „Мелодичнитъ типове въ французската народна пѣсенъ“, „Бележки върху музикалната етнография“, монографии върху: Берлиозъ (1904 — наградена отъ французската академия), Глукъ (1910), Русо (1912), Куперенъ и Сметана, „Спомени върху французската народна пѣсенъ“ (1889 — наградена), „Ронсаръ и музиката на неговото време“ (1903); нѣколко сборници народни пѣсни, записвани отъ него.